

Arrest

nr. 126 331 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2013 waarbij de verlening van een tijdelijk verblijf wordt geweigerd en anderzijds van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 7 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Ambtshalve moet door de Raad worden opgemerkt dat artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals van toepassing op datum van het overzenden van een afschrift van het verzoekschrift aan de verweerder, luidt als volgt:

*“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:
– 39/71;*

- [...];
- 39/73, § 1;
- 39/73-1;
- 39/74;
- 39/75;
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2°, 57/6/1, 57/6/2 en 57/6/3 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;
- 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesesemorie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

Artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Artikel 39/60 van de vreemdelingwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet blijkt dat de voorwaarde van tijdigheid en de voorwaarde dat alle middelen moeten worden samengevat, cumulatief vervuld moeten zijn opdat de Raad uitspraak zou kunnen doen op basis van de synthesesemorie. Indien de wetgever immers enkel zou hebben gewild dat de synthesesemorie binnen de voorgeschreven termijn werd ingediend, had hij in het zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de woorden “zoals bedoeld in het vijfde lid”, achterwege gelaten. Blijkens het gebruik van die woorden is

het duidelijk niet voldoende dat de verzoekende partij louter door het tijdig indienen van een syntheseseminarie blijkt geeft van haar volgehouden belangstelling om de vernietiging van de aangevochten beslissing(en) na te streven, maar moet die memorie inhoudelijk ook nog overeenstemmen met het bepaalde in het vijfde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, met andere woorden moet de syntheseseminarie de aangevoerde middelen samenvatten. De sanctie dat de Raad, ook wanneer een verzoekende partij tijdig een niet wetsconforme syntheseseminarie neerlegt, het ontbreken van het vereiste belang dient vast te stellen blijkt derhalve zonder meer direct en ondubbelzinnig uit de tekst van de wet.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat de verzoeker in de syntheseseminarie zijn middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift niet samenvat, doch deze zonder meer integraal herneemt met in het kader van het tweede middel de toevoeging van een aantal nieuwe uiteenzettingen.

Met name wordt in de syntheseseminarie voor het eerst de volgende kritiek geuit:

“Uit de houding van verwerende partij blijkt dat hij schromelijk tekortkomt aan zijn verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan.

Elke overheidsbeslissing moet de redelijkheidstoets doorstaan: ze mag niet kennelijk onredelijk zijn. Bovendien treft de bestreden beslissing van de belangen van de minderjarigen, waarop geen enkele manier rekening werd gehouden.

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing een discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend.”

En nog:

“Verzoekende partij was niet in staat om de vereiste documenten binnen de termijn van drie maanden in te dienen bij het gemeentebestuur aangezien hij indertijd door moeilijkheden met zijn partner de documenten niet kon overleggen. Verzoekende partij heeft het gemeentebestuur hierover geïnformeerd en gevraagd voor een verlenging van de vervalttermijn. Zijn verzoek werd hierbij echter genegeerd.

Verzoekende partij viel bovendien voor de vervalttermijn onder de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Echter zonder enig onderzoek en dus zonder rekening gehouden te hebben met de omstandigheden van verzoekende partij werd door verwerende partij een weigeringsbeslissing genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft niet gehandeld als een normaal, voorzichtig en redelijke overheid en heeft anders moeten beslissen.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden.”

Dienaangaande wijst de Raad er op dat in de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) expliciet wordt gesteld dat *“in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de syntheseseminarie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de syntheseseminarie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting

omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrag brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker in de synthesesemorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De synthesesemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift, al dan niet op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Ter terechtzitting werd de advocaat van de verzoeker uitgenodigd om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de thans ingediende synthesesemorie voldoet aan de vereisten van de synthesesemorie zoals bepaald in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, gezien de aangevoerde middelen in dit procedurestuk niet werden samengevat, doch louter hernomen met toevoeging van nieuwe uiteenzettingen. De advocaat van de verzoeker stelde hierop dat het toegestaan is te repliceren op de argumentatie van de verweerder en dat een herhaling van de middelen ook een antwoord kan zijn op het verweer in de nota met opmerkingen.

Evenwel kan uit de boven geciteerde uiteenzettingen in de synthesesemorie op geen enkele wijze blijken dat deze een repliek omvatten op deze of gene argumentatie in de nota met opmerkingen. Er wordt evenmin op enige wijze aannemelijk gemaakt dat de grondslag van de nieuwe uiteenzettingen pas na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is gekomen. De nieuwe uiteenzettingen in de synthesesemorie kunnen deels worden gezien als een verdere explicitering van de notie *“redelijkheidsbeginsel”* doch omvatten duidelijk ook nieuwe feitelijke uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel waar voor het eerst wordt gewezen op de belangen van de minderjarigen, de moeilijkheden om de nodige stukken binnen de voorziene termijn van drie maanden over te maken en de vervalltermijn van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat dergelijke aanvullingen op de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet stroken met het bepaalde in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds uitvoerig besproken. De synthesesemorie kan door de verzoeker niet worden aangewend om de leemtes uit het verzoekschrift verder aan te vullen en om aan het middel een nieuwe wending te geven.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het feit dat de verzoeker in de synthesesemorie de initiële tekst van zijn verzoekschrift heeft aangevuld met nieuwe uiteenzettingen, niet toelaat te concluderen dat dit procedurestuk toch wetsconform zou zijn en dat de in artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet voorziene bepaling niet van toepassing zou zijn.

De Raad kan bijgevolg slechts vaststellen dat geen wetsconforme synthesesemorie werd neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet wordt het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE